

meget overilet, hvis man strax havde taget fat paa at faae den ordnet. Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed, hører nemlig vistnok til de Gjenstande, som kun kunne ordnes hensigtsmæssigt, naar først hele det nødvendige Grundlag er tilveiebragt i Folkets Bevidsthed, naar dette først fuldkomment har sat sig ind i hele den Forandring, som ved Siden af Modificasjoner i de borgerlige Forhold ogsaa var indtraadt i de kirkelige Anliggender. Forinden vilde det vistnok ikke have været hensigtsmæssigt at foretage noget afgjørende Skridt. Bevægelsen begyndte ogsaa stærkere og stærkere at gjære, og det kan ikke være Nogen ubekendt, at der rundt omkring i Folket rørte sig en Trang til at nyde godt af den Forandring, der var indtraadt, ved at Statskirken var gaaet over til at blive en Folkekirkelike, thi, hvad Begreb man end vil forbinde med denne sidste, er det dog naturligt, at der dertil knyttede sig Forestillingen om, at denne ifølge sin Natur skulde frigjøre for nogle af de Baand, som man havde fundet trykkende under Statskirken. Omordningen af andre Forhold, som ogsaa var bestemt ved Grundloven at skulle finde Sted, jeg mener Ordningen af de fra Folkekirken afvigende Troessamsunds Forhold, kom imidlertid først paa Bane. Disse ere nu blevene ordnede, skøndt, som det rigtignok forekommer mig, paa en saadan Maade, at Folkekirken ved denne Omordning er bleven noget mere bunden end de afvigende Troessamsund, idet disse kunne bevæge sig med en ikke ringe større Frihed end Folkekirkens Medlemmer. Ligesom Geistligheden med Interesse deeltog i Forhandlingen herom, saaledes er det ogsaa naturligt, at Opmærksomheden hos den Deel af Geistligheden, som mener, at man skal gaae roligt og besindigt tilværks ved at gribe ind i Kirkens Anliggender, er bleven vaft ved den senere Stemning,

der har givet sig tilkjende i Folket, og det er dette, som har fundet sit Udtryk i det Andragende, som er indkommet til Cultusministeren. Vistnok er der allerede tidligere ogsaa her i Rigsdagen blevet fremsat Anmodninger til den ærede Cultusminister om at fremme det i Andragendet omhandlede Anliggende, og der er Ingen, som mere end jeg har erkjendt Nødsaligheden heraf; men derfor bør man dog ikke være utilfreds med, at netop den nu ogsaa fra Geistligheden fremkomne Begjæring til Cultusministeren om Bevilgelsen af den omhandlede Sum maa antages at have borttryddet de Betæneligheder, der tidligere syntes at være tilstede for at opfylde Rigsdagens Ønske. — Under de her fremkomne Ansaald paa det kjøbenhavnske Convent har man bemærket, at det syntes, som om Conventets Optræden var bleven fremfaldt ved, at der her i Thinget er blevet indbragt Lovforslag angaaende forskjellige kirkelige Anliggender. Jeg veed ikke, hvorvidt det kjøbenhavnske Convent heraf har ladet sig bestemme til at fremkomme med sit Andragende, men der forekommer mig, at være een Omstændighed, som gjør det rimeligt, at det er Tilfældet, den Omstændighed nemlig, at den kjøbenhavnske Geistlighed overhovedet stadigt har havt sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der i kirkelige Anliggender bevæger sig i Folket; men dette tør jeg haabe idetmindste hos en stor Deel af Rigsdagens Medlemmer vil finde fuldkommen Billigelse. Der hersker en Stemning i Folket, som indeholder en stærk Opfordring til at sørge for, at Kirkens Forsatning kan blive ordnet ved Lov; der bevæger sig i Folket mange Følelser, som vistnok have deres Udspring fra Bevidstheden om et Tryk, som i mange Henseender synes at hvile paa Folket med Hensyn til formeentlige Savn af kirkelig Frihed.